

Приказна за зајчето Питер

од Беатрикс Потер

Превод: Марија Тодорова

First published 1902, Frederick Warne & Co., 1902
Printed and bound in Great Britain by William Clowes Limited, Beccles and London

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivative Works 2.5 Macedonia License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/mk/> or send a letter to Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

Си живееја еднаш четири зајачиња и се
викаа – Флопси,

Мопси,

Пуфко и

Питер.

Живееја со мајка си во една песочна
купа, во корените на еден голем бор.

„Малечки мои“, кажа едно утро старата г-ѓа Зајчица, „можете да одите во полињата и по патеката, но не одете во градината на г. Мекгрегор: татко ви имаше несреќа таму; г-ѓа Мекгрегор го стави во пита“.

„Трчајте сега и бидете умни. Јас излегувам“.

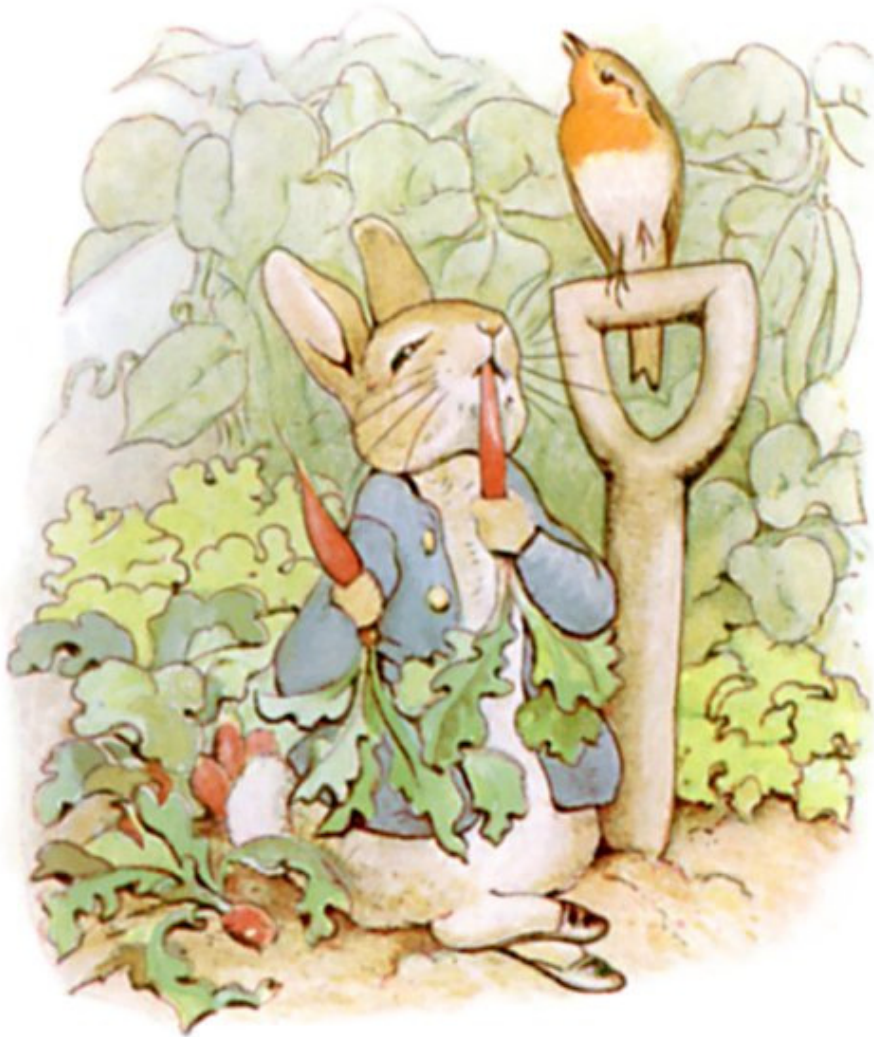
И старата г-ѓа Зајчица зеде кошница и чадор и тргна низ шумата кон пекарницата. Купи една векна црн леб и пет земички со суво грозје.

Флопси, Мопси и Пуфко беа добри мали зајчиња, па тргнаа по патеката да собираат капини;

Но Питер, кој беше многу немирен,
веднаш отрча во градината на г.
Мекгрегор и се мушна под портата!

Прво касна малку зелена салата, а потоа француски грашок; а потоа лапна неколку ротквици;

А потоа, бидејќи се прејаде, побара магдонос.

Но, кон крајот на леата со краставички,
кого ќе сретне ако не г. Мекгрегор!

Г. Мекгрегор беше клекнат да насади млада зелка, но скокна на нозе и потрча по Питер, мафтајќи со греблото и викајќи, „Застани крадецу“.

Питер се преплаши страшно; трчаше ко луд низ градината, бидејќи го заборави патот кон портата.

Едно чевличе изгуби кај зелките, а другото кај компирите.

Откако ги загуби чевлињата, трчаше на четири нозе и беше побрз, мислам дека ќе успееше да избега, ама за жал влета во една мрежа за огрозд каде му се закича копчињата на палтенцето. Палтенцето беше сино со бакарни копчи, сосема ново.

Питер го издаде сила и пролеа големи солзи; но гласот му го слушна пријателката ластовичка, долета кај него многу возбудена и го молеше да направи напор да се спаси.

Г. Мекгрегор дојде со сито, со кое мислеше да го поклопи Питер; но Питер се измолкна на време оставајќи го своето палто.

Отрча во шупата и скокна во кофата. Ќе
беше тоа доста скришно место, да
немаше во кофата толку многу вода.

Г. Мекгрегор беше сосема сигурен дека Питер е негде во шупата, може сокриен под некоја саксија. Почна да ги превртува внимателно сиркајќи под секоја.

И тогаш Питер кивна – „Апчиха!“ Г. Мекгрегор веднаш го најде,

И се обиде да го згази со нога, но Питер скокна од прозорецот и искрши три цвеќиња. Прозорецот беше премал за г. Мекгрегор, а и беше уморен од трчање по Питер, па си се врати на својата работа.

Питер седна да почине; остана без здив и се тресеше од страв и не знаеше на каде да оди. А беше и мокар од седење во кофа.

По некое време тргна да шета, скок-скок-скок не многу брзо, разгледајќи наоколу.

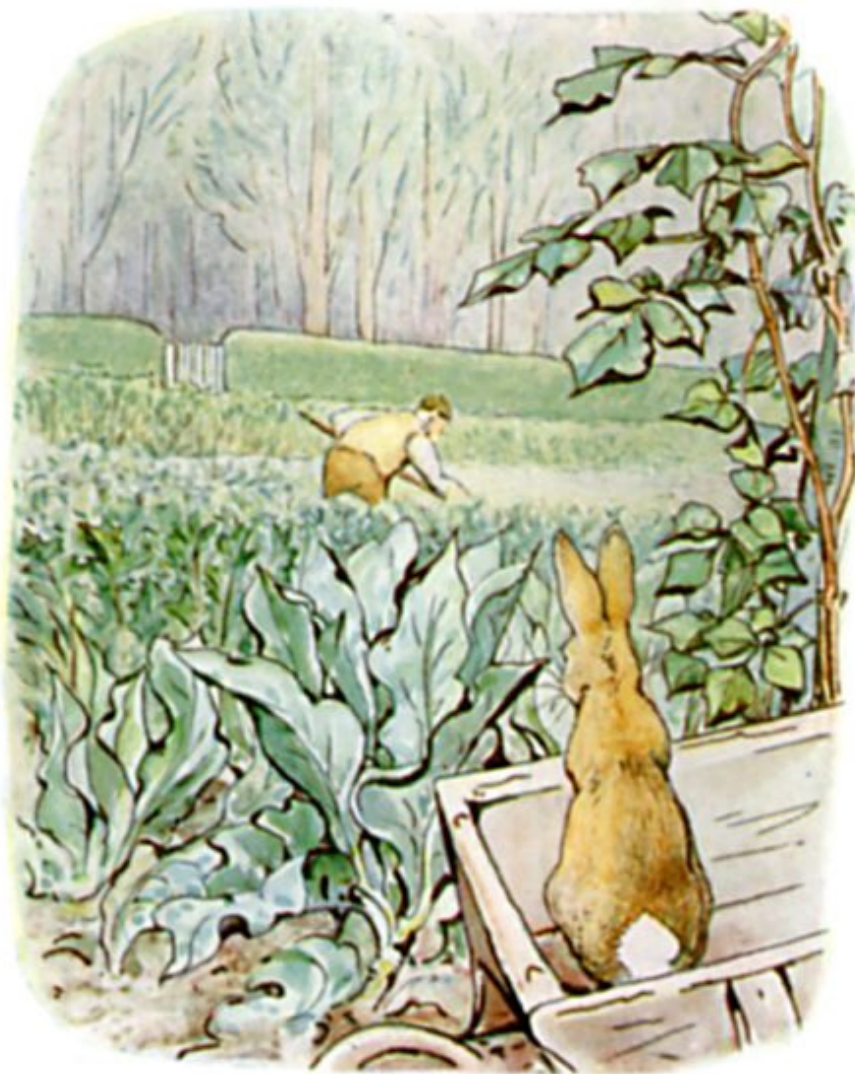

Најде врата во ѕидот; но беше затворена, а под неа немаше простор мал дебеличок зајак да се мушне.

Старата глувчица трчаше горе-доле низ камениот праг, носејќи грашак и грав кај своето семество во шумата. Питер ја праша каде е портата, но таа носеше толку големо зрно грашак во уста што не можеше да му одговори. Само му мафна со глава. Питер почна да плаче.

Потоа се обиде да си го најде патот право низ градината, но почна се повеќе да се чуди. И така дојде до едно езерце каде г. Мекгрегор полнеше вода. Белата мачка ги гледаше рипчињата; седеше многу многу мирна, само одвреме-навреме ќе мрднеше опашката како да е жива. Питер си помисли дека ќе биде најдобро да си замине без да каже збор; имаше чуено за мачките од братучедот, малиот Бенџамин Бани.

Се врати кон шупата и одеднаш, многу близу до него, чу глас на мотика - коп, коп, коп, коп. Питер се скри под грмушките. Ама, бидејќи ништо не се случи, излезе и се изјази на количката и сирна. Прво го виде г. Мекгрегор како копа кромид. Со грбот беше свртен кон Питер, а од другата страна портата.

Питер се симна многу тихо од количката, и почна да трча колку што го држат нозе, по правиот пат зад грмушките со рибизли.

Г. Мекгрегор го здогледа, но Питер веќе се мушна под портата и беше конечно во шумата, на безбедно надвор од градината.

Г. Мекгрегор ги закачи малото палтенце и чевличињата во градината за да ги плаши сколовранците.

Питер не престана да трча, ниту се сврте назад, додека не стигна дома кај големиот бор.

Беше толку уморен што се струполи врз мекиот песок на подот на зајачката дупка и ги затвори очите. Мајка му готвеше; и се праша што направил со облеката. Беа тоа вторите палтенце и чевлички кои Питер ги загуби за две седмици!

Жалам што морам да кажам дека на Питер не му беше добро таа вечер.

Мајка му го легна в кревет, направи чај од камилица; и му даде малку и на Питер!

„Една голема лажица пред спиење“.

А Флопси,

Мопси и

Пуфко

добија леб и млеко и капини за вечера.